

Vrchní velitel NATO naléhá na zásadní změnu ve výcviku, odstrašování a utrácení

 defensenews.com/global/europe/2024/12/26/top-nato-commander-urges-sea-change-in-training-deterrence-spending

Elisabeth Gosselin-Malo

26. prosince 2024

Adm. Pierre Vandier (L) hovoří s důstojníky na palubě fregaty Latouche-Tréville v červnu 2022 ve francouzském Brestu. (Corentin Charles/Marine Nationale/Défense)

Francouzský admirál Pierre Vandier vedl od září 2024 Velitelství spojeneckých sil pro transformaci, jedno ze dvou strategických velitelství NATO, odpovědné za identifikaci budoucích požadavků na schopnosti a interoperabilitu. Nyní sídlí v Norfolku ve Virginii a dříve byl francouzským náčelníkem štábu námořnictva a zástupce náčelníka obrany.

V rozhovoru pro Defense News Vandier diskutoval o své vizi modernizace přístupu aliance k výcviku, o potřebě většího riskování a inovací v Evropě, o svých hlavních prioritách pro budoucí systémy a o svém přístupu k nové ruské balistické raketě středního doletu.

Tento rozhovor byl upraven kvůli délce a srozumitelnosti.

Od té doby, co jste se ujal této role, jste požadoval, aby NATO bylo při výcviku odvážnější. Jaké změny zavedete do výcviku spojeneckých sil a jaké nové koncepty očekáváte, že se budou zabývat?

Ve výcviku máte různé úrovně – první je přimět lidi, aby věděli, jak zacházet s letadlem, lodí, praporem. Druhá úroveň je trénovat plány, kde vojáci znají plány a jak je provádět. Jako takový první den [tréninku] [již] víte, jaký je plán. Problém je v tom, že plány podléhají změnám, ve skutečnosti často říkáme, že plán je to, co se zabije v první den války, takže je to mnohem spíše otázka schopnosti se přizpůsobit.

Školení je komora, do které se vnáší inovace. Některé nápady, na kterých pracujeme, zahrnují to, že dáme červenému týmu více prostoru k manévrování, necháme je útočit, když chtějí, dělají vlastní postup a necháme je být inovativní. Když červení více zatěžují modrý tým, modří se více naučí, protože simulovaný nepřítel udělá více neočekávaných věcí, jako například útočí, když odpočívají.

Odvážný výcvik bych shrnul tak, že je OPFOR [protivník pro výcvik] opět skvělý, pokud jde o to, pro a proti čemu jste ve cvičení. Když máte více inovačních nástrojů a předem nevíte, kdy vás zabijí, dává modrému týmu lepší lekce. Pracujeme na specializovaných cvičeních a vinětách, kde bude přineseno nové vybavení a předáno červeným. Tady mám na mysli bezpilotní nástroje a nástroje umělé inteligence, které vyvíjejí větší tlak na blues... Trénujte na to, co není připravené a neočekávané, abyste podpořili smyčku učení.

To, co chceme vidět více, je: žádné magické pohyby, žádné doplňování magie, žádné magické přežití. Udělal jsem to, když jsem byl náčelníkem štábu námořnictva, když jsem řekl „žádná regenerace, žádné dobíjení“. Například první den hry ztratíte loď a poté loď vystoupí na břeh. Je to frustrující pro lidi, kteří jsou zabiti první den, ale dáváte jim příležitost dozvědět se více. Každý se naučí více, když simulujete skutečný život a když je vaše logistika skutečná.

Hovořil jste o tom, že je třeba, aby se Evropa inspirovala tím, jak Spojené státy investují do technologických inovací, dodavatelských řetězců a podstupování rizik. Jak institucionalizujete podstupování rizika v zemích NATO?

Způsob, jakým jsme navrhovali naše zbraňové systémy [v Evropě], mnohem více závisí na sofistikovanosti. Například řeknete: „Stavím další generaci tanků“, přivedete všechny vojenské inženýry, aby určili, jaká by mohla být budoucnost tanku. Pracují na tom roky a

nakonec přijdou s velkorysou knihou specifikací a oznámí smlouvu, průmysl to provozuje další dekádu a nakonec máte tank, o kterém si nejste jisti, že splní vaše cíle, protože se věci změnily. .

Nová technologie měla čas přijít – utratili jste spoustu peněz, jen abyste měli platformu, která je zastaralá z hlediska designu, a to vše proto, že čas strávený jejím budováním byl příliš dlouhý.

Inovace nezmění velké, velké platformy – výroba letadla, tanku nebo lodi bude vždy otázkou desetiletí. Všechny věci, které jsou kolem, jako je optronika, umělá inteligence, komunikační systémy a software, však musí běžet na procesu, který je mnohem rychlejší. Rychlost technologie je otázkou dvou až tří let, což je možná 10krát rychleji než obrovský systém řízených zakázek v Evropě.

Potřebujeme konvergenci přístupu mezi tím, co bych řekl, že je „bezpečné při selhání“, což je velká věc, kde víte, kam peníze jdou a je velmi konkrétní, a pak část, která může být z 10 % až 15 % „bezpečná pro selhat.“ To je místo, kde testujete, a pokud to nefunguje, prostě to uhasíte a znovu otestujete a najdete rychlé řešení.

Tato inovační smyčka je důležitá, protože čím více testujete, tím více můžete najít dobrá řešení. Samozřejmě musíte být chytrí, ale také musíte přijmout, že často první věc, kterou navrhnete, nebude ta dobrá.

To je nejdůležitější, musíme být ve smyčce učení – nepřítel se toho hodně učí a my se musíme učit víc, než je. Inovace není chytrá kulka, ale proces reinvestice, do kterého vkládáte dobré myšli dobrých lidí a testujete věci.

Jaké faktory jsou podle vás zodpovědné za to, že evropské státy nepodstupují více rizik?

V Evropě bylo přijato mnoho pravidel týkajících se investic do obrany, která byla podrobena hlubokému zkoumání z hlediska právní a finanční kontroly. Za prvé, bylo považováno za špatné utrácet na obranu, a tak hodnocení bank není tak dobré, když mají obranu v portfoliu. Dalším prvkem je velikost předpisů, které jsou velmi složité, zdlouhavé a pomalé. Narazíte na spoustu právních problémů a sporů... Je to roztržitý trh.

Zúčastněné strany vydělávají více peněz mimo Evropskou unii než v ní, takže bojují o to, aby prodali své věci mimo kontinent.

V neposlední řadě způsob, jakým v Evropě utrácíme peníze, se velmi zdráháme něco ztratit... Jinými slovy, nepřijímáme testování a prohrávání. Zúčastnil jsem se nedávno jedné akce v USA, kde použili následující scénář: představte si, že máte 100 milionů dolarů a vyberete portfolio deseti start-upů, kde každému připadne deset milionů. Přihlásíte se po dvou letech a uvědomíte si, že některé projekty jsou mrtvé a možná si necháte dva z původních deseti. Ztratíte 80 %, ale ze dvou zbývajících můžete vydělat stovky milionů. Pravděpodobnost výhry vás učiní bohatšími.

Pro Evropu dosažení cíle výdajů na obranu ve výši 3 % HDP znamená, že všechny státy Evropské unie dohromady by měly utratit o 100 miliard EUR ročně více. To je obrovské množství. Pokud tedy budete dělat věci tak, jak jste to dělali dříve, budete vyrábět vybavení minulosti a ne pro budoucnost, zejména pokud jde o umělou inteligenci, vesmír, roboty a bezpilotní systémy.

Myslím si, že mnoho evropských zemí spoléhá na to, že USA nebo Západ jsou dostatečné, aby řekly: „Dobře, zaplatil jsem pojištění“ – ale to není záležitost pojištění, je to věc existence. Evropa musí brát otázky obrany vážně a ne jen jako pocit nákladů.

Jaké jsou vaše hlavní priority pro NATO, pokud jde o budoucí schopnosti a systémy, které musí nasadit?

Dovolte mi začít tím, že vám poskytnu další kontext k tomu, jaké jsou tyto priority. Máme pokračující válku na Ukrajině, kde ruské snahy nejsou jen tam, ale jsou globální proti Západu a zahrnují vesmírné, kybernetické, povrchové a podpovrchové, jak jsme nedávno viděli v Pobaltí, hybridní akce. I když Rusko ztratí spoustu lidí, umí se dobře přizpůsobit. V průměru ztrácejí na Ukrajině 1000 zaměstnanců týdně.

Tato globální konkurence se šíří mimo Evropu. Nacházíme se v okamžiku, kdy se doba odezvy zrychlila. Velitelství spojeneckých sil pro transformaci (ACT) musí zajistit válečné prostředí pro státy NATO. Potřebujeme přinést určitou strategickou předvídavost, komplexní rozhovory, abychom se vypořádali s tímto prostředím a formovali síly poskytováním konceptů v operacích s více doménami. Je to mnohem víc, než jen dělat plány a nechat se na ně trénovat. V podstatě to, o co se snažíme, je lépe porozumět tomu, co se děje, abychom se pokusili o státní převrat.

Mými hlavními prioritami je prozíravost zainteresovaných stran NATO, mezi které patří i politická stránka. Druhou oblastí je úsilí o resynchronizaci ve vztahu k Procesu obranného plánování, kde na příštím summitu NATO budou načrtnuty a schváleny cíle schopností pro příští rok.

Další prioritou je vnášet inovace do oboru jiným způsobem, než tomu bylo doposud. V minulých letech se investice do obrany drasticky snížily, a tak vidím, že inovace jsou mnohem více otázkou civilního než vojenského sektoru.

Když se podíváte na čísla o tom, kolik USA utrácí na velký technologický výzkum a vývoj, je to možná 50násobek toho, co utrácí Evropa. Otázkou pro armádu je pokusit se pochopit, jakou výhodu mohou přinést z technologického sektoru do svých operací. To znamená AI, vesmír, robotiku a veškerý software a rychle běžící procesy, kde digitální páteř je v podstatě všechno.

Rusko nedávno provedlo útok na Ukrajině novou zbraní zvanou Orešnik, balistickou raketou středního doletu, podle ruských představitelů může zasáhnout jakýkoli evropský cíl. Co si myslíte o této třídě zbraní a jak se to týká stability mezi Ruskem a NATO?

V posledních čtyřech až pěti letech většina stabilizačních nástrojů, které jsme vybudovali po studené válce, vyskočila. Jednou z největších byla Smlouva o jaderných silách středního doletu (INF), od níž USA a Rusko odstoupily.

Vracíme se k otázce, kterou jsme pozorovali v 80. letech 20. století, kdy možná máte balistické zbraně na dlouhé vzdálenosti schopné ohrozit Evropu. V rámci smlouvy nesměly strany stavět rakety s dosahem 500 až 1000 kilometrů. Jedinými raketami dlouhého doletu v té době byly jaderné balistické střely.

Nyní jsme opět v období, kdy tyto druhy střel mohou působit svobodně – viděli jste, co se stalo s Húsíy, s Íránem proti Izraeli. Pro NATO to vyvolává otázku rovnováhy mezi odrazováním a obranou. Viděli jste limity Železná kopule v Izraeli, vzhledem k velikosti Evropy je myšlenka zbavit se hrozby vytvořením evropské Železná kopule prostě neuskutečnitelná. Je to jako baterie pro elektřinu – to se prostě nestane.

Iniciativa typu European Long-Strike Approach neboli ELSA [zahájená v roce 2024 mezi Francií, Německem, Itálií a Polskem s cílem vytvořit pozemní střelu s doletem 1 000 až 2 000 km] je způsob, jak o tom přemýšlet. budoucnost. Možná budou diskuse jednoho dne otevřenější pro strategickou stabilitu.

Jaké vybavení musí mít aliance ve svém arzenálu, aby byla schopna reagovat a čelit tomuto druhu hrozby?

Hluboké požáry. Musíte se odvděčit. Stabilita je schopnost oplácet. Pokud má Rusko prostředky k úderu na Evropu v hloubce 2000 km, musíte být schopni odpovědět. Odstrašování je způsob, jak vyvinout

nátlak na nepřítele, než na vás přijde. Musí myslet na důsledky svých činů, než je spáchá. Je to přesně naopak, co vidíme dnes – dnes jsme neustále svědky jakési fait accompli.

Pokud máte větší nejistotu, větší dilema a důsledky útoku nebo neútočení, pak máte odstrašení. Protože víte, že můžete trpět hůř, než byste čekali, když budete útočit kvůli menší výhře nebo menšímu zisku. V zemi budete mít pár kilometrů čtverečních, ale pak se vám může stát, že se vám stane něco opravdu špatného.

Vyzvali jste, aby se Evropa probudila a aby země více investovaly do svých armád. Mnoho expertů tvrdí, že invaze na Ukrajinu měla být nezbytným probuzením, přesto se někteří stále objevují na plotě ohledně provedení nezbytných investic a změn. Co si myslíte, že bude stačit k dosažení tohoto cíle?

Právě padly tři západní proroctví: první je víra, že liberální výcvik přinese demokracii, viděli jsme, že nefunguje. Druhá je myšlenka, že vzájemná závislost přinese mír, a poslední je, že odzbrojení povede k míru.

Nedávno jsem měl přednášku pro francouzsko-německé představitele průmyslu a generální ředitele. Řekl jsem jim, že jste jako dinosauři – vidíte kouř ze sopek a jen říkáte, že jste v měnící se době. Většina Evropanů jsou býložravci a myslí si, že je zde dostatek trávy, ze které se lze živit. Není tomu tak. Musíme být více vzhůru a investovat, protože to není jen o výrobě dalších granátů na podporu Ukrajiny. Má být připraven na nové válečné oblasti, kde můžeme hodně trpět.

O Elisabeth Gosselin-Malo

Elisabeth Gosselin-Malo je evropskou korespondentkou pro Defense News. Zabývá se širokou škálou témat souvisejících s vojenskými zakázkami a mezinárodní bezpečností a specializuje se na podávání zpráv o leteckém sektoru. Sídlí v Miláně v Itálii.

Podíl: